

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a treia)

28 aprilie 2022 *

„Trimitere preliminară – Directiva 2001/23/CE – Articolele 3-5 – Transferuri de întreprinderi – Menținerea drepturilor lucrătorilor – Excepții – Procedură de insolvență – «pre-pack» – Supraviețuirea unei întreprinderi – Transferul unei (părți a unei) întreprinderi în urma unei declarații de faliment precedate de un «pre-pack»”

În cauza C-237/20,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Hoge Raad der Nederlanden (Curtea Supremă a Țărilor de Jos), prin decizia din 29 mai 2020, primită de Curte la 5 iunie 2020, în procedura

Federatie Nederlandse Vakbeweging

împotriva

Heiploeg Seafood International BV,

Heitrans International BV,

CURTEA (Camera a treia),

compusă din doamna A. Prechal, președintă a Camerei a doua, îndeplinind funcția de președinte al Camerei a treia, domnii J. Passer și F. Biltgen (raportor), doamna L. S. Rossi și domnul N. Wahl, judecători,

avocat general: domnul G. Pitruzzella,

grefier: doamna M. Ferreira, administratoare principală,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 30 septembrie 2021,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru Federatie Nederlandse Vakbeweging, de F. M. Dekker, avocat;
- pentru Heitrans International BV și Heiploeg Seafood International BV, de B. Kraaiipoel, J. F. Fliek și I. Spinath, advocaten;

* Limba de procedură: neerlandeza.

– pentru guvernul neerlandez, de M. K. Bulterman și J. Langer, în calitate de agenți;
– pentru Comisia Europeană, de A. Nijenhuis și B.-R. Killmann, în calitate de agenți,
după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 9 decembrie 2021,
pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolelor 3-5 din Directiva 2001/23/CE a Consiliului din 12 martie 2001 privind apropierea legislației statelor membre referitoare la menținerea drepturilor lucrătorilor în cazul transferului de întreprinderi, unități sau părți de întreprinderi sau unități (JO 2001, L 82, p. 16, Ediție specială, 05/vol. 6, p. 20).
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între Federatie Nederlandse Vakbeweging (Federația Sindicatelor din Țările de Jos) (denumită în continuare „FNV”), o organizație sindicală neerlandeză, pe de o parte, și Heiploeg Seafood International BV și Heitrans International BV (denumite în continuare împreună „noul Heiploeg”), societăți neerlandeze, pe de altă parte, în legătură cu menținerea drepturilor lucrătorilor afectați acestor societăți ca urmare a unui transfer de întreprindere, atunci când cedentul a făcut obiectul unei proceduri de faliment.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

- 3 Directiva 2001/23 a codificat Directiva 77/187/CEE a Consiliului din 14 februarie 1977 privind apropierea legislației statelor membre referitoare la menținerea drepturilor lucrătorilor în cazul transferurilor de întreprinderi, unități sau părți de întreprinderi sau unități (JO 1977, L 61, p. 26), astfel cum a fost modificată prin Directiva 98/50/CE a Consiliului din 29 iunie 1998 (JO 1998, L 201, p. 88).
- 4 Considerentul (3) al Directivei 2001/23 are următorul cuprins:
„Sunt necesare dispoziții pentru protecția lucrătorilor în cazul schimbării angajatorului, în special pentru a asigura că drepturile acestora sunt menținute.”
- 5 Articolul 1 din această directivă prevede la alineatul (1) literele (a) și (b):
„(a) Prezenta directivă se aplică în cazul oricărui transfer al unei întreprinderi, unități sau al unei părți de întreprindere sau de unitate către un alt angajator, ca rezultat al unei cesiuni convenționale sau al unei fuziuni.
(b) Sub rezerva literei (a) și a următoarelor dispoziții ale prezentului articol, se consideră transfer în sensul prezentei directive cel al unei unități care își menține identitatea, înțeleasă ca ansamblu organizat de mijloace, care are obiectivul de a desfășura o activitate economică, indiferent dacă acea activitate este centrală sau auxiliară.”

6 Articolul 3 din directiva menționată prevede la alineatul (1) primul paragraf:

„Drepturile și obligațiile cedentului care decurg dintr-un contract de muncă sau un raport de muncă existent la data transferului, în cazul unui astfel de transfer, sunt transferate cesionarului.”

7 Articolul 4 din Directiva 2001/23 prevede la alineatul (1) primul paragraf:

„Transferul unei întreprinderi, unități sau al unei părți din întreprindere sau unitate nu constituie în sine un motiv de concediere pentru cesionar sau cedent. Această dispoziție nu împiedică concedierile care pot interveni din motive economice, tehnice sau organizatorice și care implică schimbări în ceea ce privește ocuparea forței de muncă.”

8 Potrivit articolului 5 din această directivă:

„(1) Cu excepția cazului în care statele membre prevăd altfel, articolele 3 și 4 nu se aplică în cazul transferului unei întreprinderi, unități sau al unei părți de întreprindere sau de unitate, în care cedentul face obiectul unei proceduri de faliment sau al altor proceduri asemănătoare de insolvabilitate, instituite în vederea lichidării bunurilor cedentului și care se află sub controlul unei autorități publice competente (care poate fi un judecător sindic autorizat de o autoritate competentă).

(2) În cazul în care articolele 3 și 4 se aplică unui transfer care se desfășoară în timpul unor proceduri de insolvabilitate instituite în legătură cu un cedent (indiferent dacă aceste proceduri au fost sau nu instituite în vederea lichidării bunurilor cedentului) și cu condiția ca aceste proceduri să se desfășoare sub supravegherea unei autorități publice competente (care poate fi un judecător sindic desemnat conform legislației naționale), un stat membru poate prevedea că:

(a) sub rezerva articolului 3 alineatul (1), obligațiile cedentului care decurg din orice contract de muncă sau raport de muncă și plățile înainte de transfer sau înainte de deschiderea procedurilor de insolvabilitate nu sunt transferate cesionarului, cu condiția ca asemenea proceduri, conform legislației statului membru respectiv, să creeze un sistem de protecție cel puțin echivalent cu cel stabilit în situații reglementate de Directiva 80/987/CEE a Consiliului din 20 octombrie 1980 privind apropierea legislațiilor statelor membre referitoare la protecția lucrătorilor salariați în cazul insolvabilității angajatorului [JO 1980, L 283, p. 23, Ediție specială, 05/vol. 1, p. 197],

și, sau alternativ, că

(b) cesionarul, cedentul sau persoana sau persoanele ce îndeplinesc funcțiile cedentului, pe de o parte, și reprezentanții salariaților, pe de altă parte, pot cădea de acord asupra unor schimbări ale condițiilor de muncă ale salariaților, în măsura în care legislația sau practica curentă permit acest lucru, astfel încât să se garanteze încadrarea în muncă a acestora, asigurând supraviețuirea întreprinderii, unității sau a părții de întreprindere sau de unitate.

[...]

(4) Statele membre iau măsuri adecvate pentru a preveni folosirea abuzivă a procedurilor de insolvabilitate care au drept scop privarea lucrătorilor de drepturile care rezultă din prezenta directivă.”

Dreptul neerlandez

BW

- 9 Potrivit articolului 7:663 din Burgerlijk Wetboek (Codul civil, denumit în continuare „BW”), în cazul transferului unei întreprinderi, drepturile și obligațiile care rezultă pentru angajator, în momentul transferului, dintr-un contract de muncă încheiat între acesta din urmă și salariatul care lucrează în această întreprindere sunt transferate de plin drept cesionarului.
- 10 Articolul 7:666 partea introductivă și litera a) din BW prevede că acest articol 7:663 nu se aplică în cazul transferului unei întreprinderi atunci când angajatorul a fost declarat în stare de faliment, iar întreprinderea face parte din masa falimentului.
- 11 Articolul 7:663 și articolul 7:666 partea introductivă și litera a) din BW au ca obiect transpunerea articolului 3 alineatul (1) și, respectiv, a articolului 5 alineatul (1) din Directiva 2001/23.

Fw

- 12 Articolul 1 alineatul 1 din Faillissementswet (Legea privind falimentul, denumită în continuare „Fw”) prevede că debitorul este declarat în stare de faliment de către instanță, pe baza propriei declarații sau la cererea creditorilor săi ori a unuia dintre aceștia, atunci când se află în situație de încetare a plăților și are mai mult de un creditor.
- 13 Articolul 10 din Fw prevede că terții au dreptul de a se opune intrării în faliment pentru o perioadă de opt zile care curge de la data pronunțării hotărârii prin care se declară falimentul debitorului.
- 14 Hotărârea prin care se declară falimentul cuprinde de asemenea numele administratorului judiciar și al judecătorului sindic.
- 15 Articolul 68 din Fw prevede că administratorul judiciar este însărcinat cu administrarea și cu lichidarea masei falimentului. În conformitate cu jurisprudența națională, el trebuie să țină seama de interesele tuturor creditorilor, dar și de interesele colective, inclusiv de cel aferent păstrării locurilor de muncă.
- 16 În conformitate cu articolul 40 din Fw, administratorul judiciar poate denunța contractele de muncă ale lucrătorilor angajați de debitorul în faliment cu respectarea unui preaviz de maximum șase săptămâni.
- 17 În temeiul articolului 64 din Fw, judecătorul sindic controlează administratorul judiciar și verifică dacă acesta nu își depășește competențele, dacă acționează în interesul tuturor creditorilor și dacă își îndeplinește în mod corect sarcina.

Procedura de „pre-pack”

- 18 Instanța de trimitere descrie „pre-pack”-ul ca fiind o practică națională de origine jurisprudențială care permite, în cadrul lichidării bunurilor unui debitor, pregătirea vânzării în tot sau în parte a unei întreprinderi care face parte din patrimoniul acestuia pentru a crește șansele rambursării integrale către creditorii.

- 19 Pregătirile de vânzare constau printre altele în negocierea cu unul sau mai mulți candidați a unui acord pe baza căruia întreaga întreprindere în discuție sau o parte din aceasta le va fi cesionată după intrarea în faliment a debitorului. „Pre-pack”-ul se distinge de celelalte tranzacții de vânzare prealabile unei intrări în faliment în sensul că tranzacțiile de vânzare organizate în cadrul acestuia sunt pregătite de un administrator judiciar, denumit „administrator judiciar preconizat”, aflat sub controlul unui judecător sindic, denumit „judecător sindic preconizat”. Aceștia sunt desemnați de instanța competentă, iar statutele lor, precum și funcțiile lor sunt stabilite de jurisprudența Hoge Raad der Nederlanden (Curtea Supremă a Țărilor de Jos).
- 20 Din decizia de trimitere reiese că, potrivit jurisprudenței respective, misiunea „administratorului judiciar preconizat” este determinată de instanța care îl desemnează și de indicațiile furnizate de această instanță sau de „judecătorul sindic preconizat” desemnat în acest scop. Un „administrator judiciar preconizat” trebuie, la fel ca administratorul judiciar în procedura de faliment, să ia în considerare, în faza prealabilă intrării în faliment, interesele tuturor creditorilor, dar și interesele colective, inclusiv pe cel aferent menținerii locurilor de muncă. Răspunderea „administratorului judiciar preconizat” poate, la fel ca cea a administratorului judiciar din procedura de faliment, să fie angajată ca urmare a unei fapte culpabile săvârșite în exercitarea funcțiilor sale.
- 21 Instanța de trimitere precizează că implicarea „administratorului judiciar preconizat” și a „judecătorului sindic preconizat” într-un „pre-pack” este esențială, întrucât, în general, la momentul pronunțării ulterioare a falimentului, aceștia sunt numiți administrator judiciar și judecător sindic în procedura de faliment. De asemenea, atunci când își exercită funcțiile în timpul „pre-pack”-ului, aceștia țin seama de misiunea legală pe care o vor exercita după declararea falimentului.
- 22 Astfel, „administratorului judiciar preconizat” și „judecătorului sindic preconizat” le revine sarcina de a pregăti transferul în tot sau în parte al întreprinderii, înainte de intrarea în faliment a persoanei juridice din patrimoniul căreia face parte această întreprindere, ținând seama de interesul tuturor creditorilor și de interesele colective. După declararea falimentului, indiferent de măsura implicării lor înainte de intrarea în faliment, ei sunt obligați, în calitate de administrator judiciar și de judecător sindic în procedura de faliment, să aprecieze dacă acest transfer îndeplinește interesele respective și, în caz contrar, să nu efectueze transferul menționat.
- 23 Un acord de transfer al întreprinderii pregătit în cadrul unei proceduri de „pre-pack” nu este încheiat și executat decât după declararea falimentului, atunci când administratorul judiciar și judecătorul sindic numiți de instanță dispun de competențele lor legale. În general, aceștia din urmă pot acționa rapid, întrucât se obișnuiește să fie desemnați în funcțiile respective fostul administrator judiciar și fostul judecător sindic preconizați.
- 24 Procedura menționată permite astfel să se evite ca, după declararea falimentului, întreaga întreprindere în cauză sau o parte din aceasta să fie închisă, fie și pentru scurt timp, și să se obțină, prin transferul în tot sau în parte a unei întreprinderi a cărei exploatare a fost menținută („going concern”), un preț de cesiune mai bun pentru aceasta din urmă, în scopul satisfacerii în condiții optime a creditorilor.

Litigiul principal și întrebările preliminare

- 25 Grupul Heiploeg (denumit în continuare „vechiul Heiploeg”) era constituit din mai multe societăți care desfășurau o activitate de comerț cu ridicata cu pește, precum și cu fructe de mare și activități conexe acesteia. În cursul anilor 2011 și 2012, vechiul Heiploeg a acumulat pierderi financiare semnificative. Pe de altă parte, în luna noiembrie 2013, Comisia Europeană a aplicat unui număr de patru societăți din acest grup o amendă de 27 de milioane de euro pentru participarea la o înțelegere.
- 26 Ținând seama de gravele dificultăți financiare ale vechiului Heiploeg, nicio bancă nu a acceptat să finanțeze această amendă. Astfel, încă de la momentul aplicării amenzii, a fost examinată posibilitatea de a se recurge la un „pre-pack”. În acest scop, mai multe societăți independente în raport cu grupul Heiploeg au fost invitate să prezinte o ofertă pentru activele vechiului Heiploeg. Întrucât oferta prezentată de Parlevliet en Van der Plas Beheer BV a fost considerată ca fiind cea mai promițătoare, negocierile au continuat cu această societate.
- 27 Ca răspuns la o cerere a vechiului Heiploeg, rechtbank Noord-Nederland (Tribunalul din Noord-Nederland, Țările de Jos) a desemnat, la 16 ianuarie 2014, doi „administratori judiciari preconizați” și un „judecător sindic preconizat”. Din scrisoarea de desemnare reiese că obiectivul măsurii era obținerea unui randament cât mai ridicat posibil pentru toți creditorii și oferirea unei posibilități de pregătire a unei vânzări sau a unei reorganizări pornind de la o situație de insolabilitate. Tribunalul a amintit că „administratorii judiciari preconizați” și „judecătorul sindic preconizat” nu aveau, în cadrul procedurii de „pre-pack”, nicio competență sau misiune legală, ci erau însărcinați să observe, să se informeze și să fie informați, precum și să își exprime opinia și, dacă este cazul, să dea sfaturi. El a precizat că aceștia trebuiau să fie ghidați de interesele tuturor creditorilor, ca și cum insolvența fusese deja declarată și, în cazul unei proceduri de insolvență ulterioare, să prezinte procedura de „pre-pack” în rapoartele publice. Vechiul Heiploeg era obligat să coopereze pe deplin cu „administratorii judiciari preconizați” și cu „judecătorul sindic preconizat”.
- 28 La 27 ianuarie 2014, vechiul Heiploeg a solicitat rechtbank Noord-Nederland (Tribunalul din Noord-Nederland) să fie declarat în stare de faliment. În ziua următoare, instanța menționată a admis această cerere și a desemnat, în calitate de administrator judiciar și de judecător sindic, persoanele care au exercitat anterior funcțiile de „administrator judiciar preconizat” și de „judecător sindic preconizat”.
- 29 Cele două societăți care compun noul Heiploeg, înscrise în registrul comerțului la 21 ianuarie 2014, au preluat cea mai mare parte a activităților comerciale ale vechiului Heiploeg. Acordul de cesiune de active, în temeiul căruia activitățile vechiului Heiploeg sunt transferate noului Heiploeg, a fost încheiat la 29 ianuarie 2014.
- 30 În conformitate cu acest acord, noul Heiploeg a preluat contractele de muncă ale aproximativ două treimi dintre salariații vechiului Heiploeg, pentru ca aceștia să desfășoare, la același loc de muncă, activitățile pe care le exercitau anterior, supunându-i în același timp unor condiții de muncă mai puțin favorabile. Noul Heiploeg a achiziționat spațiile vechiului Heiploeg, pe care le utilizează, și a păstrat aproape aceeași clientelă cu cea a vechiului Heiploeg.
- 31 FNV a formulat apel împotriva hotărârii pronunțate în primă instanță prin care s-a declarat falimentul vechiului Heiploeg. Prin hotărârea sa, instanța de apel a respins calea de atac, apreciind că noul Heiploeg a arătat, fără a fi contrazisă, că pierderile financiare suferite de vechiul

Heiploeg și faptul că băncile nu erau dispuse să finanțeze cuantumul amenzii care fusese aplicată unui număr de patru societăți din grupul respectiv au avut ca efect să facă inevitabil falimentul acestuia din urmă. Această instanță a dedus de aici că cele trei condiții de aplicare a articolului 5 alineatul (1) din Directiva 2001/23 erau îndeplinite și că, prin urmare, noul Heiploeg nu era legat de condițiile de muncă și de angajare aplicabile salariaților săi înainte de transfer. Instanța menționată a considerat astfel că, la momentul preluării vechiului Heiploeg de către noul Heiploeg, în primul rând, vechiul Heiploeg făcea obiectul unei proceduri de faliment, în al doilea rând, această procedură viza lichidarea bunurilor cedentului și, în al treilea rând, procedura amintită fusese plasată sub controlul unei autorități publice.

- 32 FNV a formulat un recurs în casație la Hoge Raad der Nederlanden (Curtea Supremă a Țărilor de Jos) împotriva acestei hotărâri, susținând că ultimele două condiții prevăzute de această dispoziție nu erau îndeplinite în cazul unei proceduri de „pre-pack” și că, prin urmare, transferul vechiului Heiploeg către noul Heiploeg era supus dispozițiilor Directivei 2001/23, astfel încât trebuia să se considere că salariații vechiului Heiploeg au intrat în serviciul noului Heiploeg cu păstrarea condițiilor lor de muncă.
- 33 Instanța de trimitere arată că, în temeiul articolului 7:663 din BW, în cazul transferului unei întreprinderi, drepturile și obligațiile care rezultă pentru angajator, în momentul transferului, dintr-un contract de muncă încheiat între acesta din urmă și salariatul care lucrează în întreprinderea respectivă sunt transferate cesionarului. Ea precizează că această dispoziție nu se aplică însă unui transfer de întreprindere, în conformitate cu articolul 7:666 partea introductivă și litera a) din BW, atunci când angajatorul a fost declarat în stare de faliment, iar întreprinderea face parte din masa falimentului. Instanța respectivă adaugă că dispozițiile menționate ale dreptului național, care constituie transpunerea Directivei 2001/23, trebuie să facă obiectul unei interpretări conforme cu această directivă.
- 34 Instanța de trimitere amintește de asemenea că obiectivul principal al unei proceduri de „pre-pack” este de a se obține, cu ocazia lichidării bunurilor debitorului, cea mai mare rambursare către toți creditorii și că, în mod accesoriu, o operațiune de „pre-pack” contribuie la menținerea unei părți dintre locurile de muncă. Ea precizează, pe de altă parte, că controlul public în procedura de faliment nu este compromis de existența unei proceduri de „pre-pack” prealabile procedurii de faliment.
- 35 În ceea ce privește cauza principală, instanța de trimitere arată că este cert că vechiul Heiploeg făcea obiectul unei proceduri de faliment, în sensul articolului 5 alineatul (1) din Directiva 2001/23. Totuși, având în vedere jurisprudența Curții, instanța respectivă are îndoieli cu privire la aspectul dacă procedura de „pre-pack” în discuție în litigiul principal respectă celelalte două condiții prevăzute la articolul 5 alineatul (1) din Directiva 2001/23, și anume dacă această procedură, pe de o parte, poate fi considerată ca vizând lichidarea bunurilor vechiului Heiploeg și, pe de altă parte, se află sub controlul unei autorități publice.
- 36 În aceste condiții, Hoge Raad der Nederlanden (Curtea Supremă a Țărilor de Jos) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:
- „1) Articolul 5 alineatul (1) din Directiva 2001/23 trebuie interpretat în sensul că este îndeplinită condiția ca «procedur[a] de faliment sau [altă procedură] asemănătoare de insolvență [să se instituie] în vederea lichidării bunurilor cedentului» dacă
- a) falimentul cedentului este inevitabil și cedentul este, prin urmare, efectiv insolubil,

- b) în conformitate cu dreptul neerlandez, obiectivul procedurii de faliment este obținerea unui venit cât mai mare posibil pentru masa creditorilor, prin lichidarea bunurilor debitorului, și
 - c) transferul unei întreprinderi (sau al unei părți de întreprindere) este pregătit într-un așa-numit «pre-pack» anterior declarării falimentului, transferul fiind efectuat abia după declararea falimentului, în care
 - d) înainte de declararea falimentului, «administratorul judiciar preconizat» desemnat de rechtbank (tribunal) trebuie să fie ghidat de interesele masei creditorilor, precum și de interese sociale, precum cel al menținerii locurilor de muncă, iar «judecătorul sindic preconizat», desemnat tot de rechtbank (tribunal), trebuie să controleze acest lucru,
 - e) obiectivul «pre-pack»-ului este ca, în procedura de faliment ulterioară, să permită o modalitate de lichidare prin care este vândută (o parte din) întreprinderea în activitate («going concern») aparținând patrimoniului cedentului, astfel încât să fie obținut un venit cât mai mare posibil pentru masa creditorilor și locurile de muncă să fie menținute, pe cât posibil, și
 - f) structura procedurii garantează faptul că acest obiectiv este cu adevărat decisiv?
- 2) Articolul 5 alineatul (1) din [această] directivă trebuie interpretat în sensul că este îndeplinită condiția potrivit căreia «procedur[a] de faliment sau [altă procedură] asemănătoare de insolabilitate [se află] sub controlul unei autorități publice competente», dacă transferul unei întreprinderi (sau al unei părți de întreprindere) este pregătit într-un «pre-pack» anterior declarării falimentului și este efectuat după declararea falimentului și
- a) [aceste pregătiri sunt observate], anterior declarării falimentului, de un «administrator judiciar preconizat» și de un «judecător sindic preconizat», care sunt desemnați de rechtbank (tribunal), însă nu au competențe legale,
 - b) în conformitate cu dreptul neerlandez, înainte de declararea falimentului, «administratorul judiciar preconizat» trebuie să fie ghidat de interesele masei creditorilor și de alte interese sociale, precum cel al menținerii locurilor de muncă, iar «judecătorul sindic preconizat» trebuie să controleze acest lucru,
 - c) [funcțiile] «administratorului judiciar preconizat» și ale «judecătorului sindic preconizat» nu diferă de cele ale administratorului judiciar și ale judecătorului sindic din faliment,
 - d) acordul pe baza căruia întreprinderea este transferată și care este pregătit în timpul unui «pre-pack» este încheiat și executat numai după pronunțarea falimentului,
 - e) la pronunțarea falimentului, tribunalul poate proceda la numirea altui administrator judiciar sau judecător-sindic decât «administratorul judiciar preconizat» sau «judecătorul sindic preconizat» și
 - f) pentru administratorul judiciar și judecătorul-sindic sunt valabile aceleași cerințe de obiectivitate și independență care sunt valabile pentru un administrator judiciar și un judecător-sindic într-un faliment care nu este precedat de un «pre-pack» și, indiferent de gradul lor de implicare anterior declarării falimentului, aceștia sunt obligați, în temeiul sarcinii legale pe care o au, să evalueze dacă transferul întreprinderii (sau al unei părți de întreprindere) anterior declarării falimentului este pregătit în interesul masei creditorilor și, dacă vor da un răspuns negativ la această întrebare, să decidă că acest transfer nu va fi permis, fiind în același timp oricând autorizați să decidă pentru alte motive, de exemplu faptul că se opun alte interese sociale, precum cel al locurilor de muncă, că transferul întreprinderii (sau al unei părți de întreprindere), pregătit anterior declarării falimentului, nu va avea loc?”

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la prima întrebare

- 37 Prin intermediul primei întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 5 alineatul (1) din Directiva 2001/23 trebuie să fie interpretat în sensul că condiția pe care o prevede, potrivit căreia articolele 3 și 4 din această directivă nu se aplică transferului unei întreprinderi în cazul în care cedentul face obiectul unei proceduri de faliment sau al unei proceduri asemănătoare de insolabilitate „institute în vederea lichidării bunurilor cedentului”, este îndeplinită atunci când transferul în tot sau în parte al unei întreprinderi este pregătit, anterior deschiderii unei proceduri de faliment care vizează lichidarea bunurilor cedentului și în cursul căreia se realizează transferul menționat, în cadrul unei proceduri de „pre-pack” al cărei obiectiv este de a permite, în timpul procedurii de faliment, o lichidare a întreprinderii în activitate („going concern”) prin care sunt satisfăcuți în condiții optime toți creditorii și sunt menținute, pe cât posibil, locurile de muncă.
- 38 Cu titlu introductiv, în primul rând, trebuie amintit că, după cum a arătat domnul avocat general la punctele 44 și 45 din concluzii, introducerea derogării prevăzute la articolul 5 alineatul (1) din Directiva 2001/23 constituie o codificare a jurisprudenței Curții. Astfel, deși Directiva 77/187 nu cuprindea nicio dispoziție specifică în această privință, Curtea, în special în Hotărârea din 7 februarie 1985, Abels (135/83, EU:C:1985:55), și în Hotărârea din 25 iulie 1991, d’Urso și alții (C-362/89, EU:C:1991:326), a recunoscut, ținând seama de specificitatea, în raport cu dreptul social, a dreptului falimentului, care se caracterizează prin proceduri speciale care au ca obiect evaluarea comparativă a unor diverse interese, în special a celor ale diferitor categorii de creditori, posibilitatea de a se deroga de la aplicarea regimului de protecție individuală a lucrătorilor atunci când o întreprindere sau o parte a unei întreprinderi transferate făcea obiectul unei proceduri privind lichidarea bunurilor cedentului.
- 39 Astfel, Curtea a statuat, la punctul 25 din Hotărârea din 7 decembrie 1995, Spano și alții (C-472/93, EU:C:1995:421), că Directiva 77/187 nu se aplica transferurilor intervenite în cadrul unor proceduri având ca obiect lichidarea bunurilor cedentului, precum procedura de faliment în discuție în Hotărârea din 7 februarie 1985, Abels (135/83, EU:C:1985:55), sau procedura de lichidare administrativă forțată din dreptul italian, în discuție în Hotărârea din 25 iulie 1991, d’Urso și alții (C-362/89, EU:C:1991:326), în timp ce se aplica, în schimb, transferului unor întreprinderi supuse unor proceduri care aveau ca obiect continuarea activității întreprinderii.
- 40 Trebuie precizat că, în cauza în care s-a pronunțat Hotărârea din 25 iulie 1991, d’Urso și alții (C-362/89, EU:C:1991:326), Curtea a trebuit să examineze, în ceea ce privește aspectul dacă salariații își păstrau, cu ocazia transferului unei întreprinderi, drepturile care decurgeau din vechimea dobândită anterior transferului, o reglementare națională care prevedea o procedură de administrare extraordinară a întreprinderilor, care implica două tipuri de efecte pentru acestea din urmă. Această cauză se caracteriza prin faptul că, pe de o parte, întreprinderea transferată putea fi plasată sub un regim de lichidare administrativă forțată ale cărui efecte erau comparabile cu cele ale falimentului și, pe de altă parte, întreprinderea respectivă putea, deși era plasată sub acest regim, să își continue activitatea, sub conducerea unui administrator, pentru o perioadă ale cărei modalități de calcul erau stabilite prin lege. În acest din urmă caz, administratorul respectiv trebuia să prevadă un program a cărui executare trebuia să fie autorizată de autoritatea de control și care trebuia să cuprindă, în măsura posibilului și ținând seama de interesele creditorilor, un plan de restructurare, compatibil cu liniile generale ale politicii industriale, cu indicarea specifică a instalațiilor care urmau să fie repuse în funcțiune și a celor care trebuiau finalizate, precum și a

instalațiilor și a complexelor din întreprindere care urmau să fie transferate. Reglementarea menționată prezenta, așadar, caracteristici diferite, după cum prin decretul prin care se dispunea lichidarea administrativă forțată se decidea sau nu continuarea activității întreprinderii (Hotărârea din 25 iulie 1991, d’Urso și alții, C-362/89, EU:C:1991:326, punctele 27-30).

- 41 Curtea a considerat că primul dintre aceste efecte era compatibil cu un faliment, întrucât privea lichidarea bunurilor debitorului în vederea satisfacerii colective a creditorilor, astfel încât transferurile intervenite în acest cadru trebuiau să fie excluse din domeniul de aplicare al Directivei 77/187 (Hotărârea din 25 iulie 1991, d’Urso și alții, C-362/89, EU:C:1991:326, punctul 31). În schimb, ea a apreciat că, atunci când era vizat al doilea efect, obiectivul procedurii de administrare extraordinară consta, în principal, în a oferi întreprinderii un echilibru care să permită asigurarea activității sale pentru viitor. Obiectivul economic și social urmărit în acest fel nu poate, astfel, să explice și nici să justifice faptul că, atunci când întreprinderea în cauză face obiectul unui transfer în tot sau în parte, salariații săi sunt privați de drepturile care le sunt recunoscute de directiva menționată, în condițiile precizate de aceasta (Hotărârea din 25 iulie 1991, d’Urso și alții, C-362/89, EU:C:1991:326, punctul 32).
- 42 În al doilea rând, trebuie să se constate că prima întrebare cuprinde elemente factuale și procedurale care, potrivit instanței de trimitere, fie nu au fost menționate în decizia de trimitere care a determinat pronunțarea Hotărârii din 22 iunie 2017, Federatie Nederlandse Vakvereniging și alții (C-126/16, EU:C:2017:489), fie nu existau în cauza în care s-a pronunțat această hotărâre și, în consecință, se opun unei transpuneri în cauza principală a răspunsului dat de Curte în hotărârea amintită.
- 43 Curtea a statuat printre altele, la punctul 47 din aceeași hotărâre, că articolul 5 alineatul (1) din Directiva 2001/23 impune ca procedura de faliment sau procedura de insolvență asemănătoare acestuia să fie instituită în vederea lichidării bunurilor cedentului și a amintit că, în conformitate cu jurisprudența sa, nu îndeplinește această condiție o procedură care urmărește continuarea activității întreprinderii vizate.
- 44 Curtea a adăugat, în ceea ce privește diferențele dintre aceste două tipuri de procedură, că o procedură urmărește continuarea activității atunci când aceasta vizează protecția caracterului operațional al întreprinderii sau al unităților sale viabile. În schimb, o procedură care vizează lichidarea bunurilor urmărește maximizarea satisfacerii colective a creditorilor. Or, deși nu este exclus să poată exista o anumită suprapunere între aceste două obiective pe care le urmărește o procedură dată, obiectivul principal al unei proceduri care urmărește continuarea activității întreprinderii rămâne, în orice caz, salvarea întreprinderii respective (Hotărârea din 22 iunie 2017, Federatie Nederlandse Vakvereniging și alții, C-126/16, EU:C:2017:489, punctul 48).
- 45 Având în vedere caracteristicile procedurii de „pre-pack” prezentate de instanța de trimitere în cauza în care s-a pronunțat Hotărârea din 22 iunie 2017, Federatie Nederlandse Vakvereniging și alții (C-126/16, EU:C:2017:489), în special faptul că această procedură urmărea să evite încetarea brutală a activităților întreprinderii în cauză la data pronunțării falimentului, pentru a menține atât valoarea economică a întreprinderii menționate, cât și locurile de muncă, Curtea a considerat, la punctul 50 din hotărârea respectivă, că, sub rezerva verificării de către instanța de trimitere, procedura amintită nu viza, în definitiv, lichidarea întreprinderii în cauză, astfel încât obiectivul economic și social pe care îl urmărea nu poate explica și nici justifica privarea salariaților săi de drepturile pe care le recunoaște acestora Directiva 2001/23 în cazul în care întreprinderea respectivă a făcut obiectul unui transfer total sau parțial.

- 46 Contrar situației de fapt în discuție în cauza menționată, în prezenta procedură instanța de trimitere arată că, atunci când a fost inițiată procedura de „pre-pack” în discuție, insolvabilitatea cedentului era inevitabilă și că atât procedura de faliment, cât și procedura de „pre-pack” care a precedat-o priveau lichidarea bunurilor cedentului, falimentul fiind, de altfel, declarat. Instanța respectivă arată că obiectivul principal al tuturor acestor proceduri care au condus la lichidarea menționată consta în obținerea celui mai ridicat randament posibil pentru toți creditorii.
- 47 Este de asemenea cert că în speță transferul întreprinderii în cauză a intervenit în cursul unei proceduri de faliment destinate lichidării tuturor bunurilor vechiului Heiploeg, și anume ale întreprinderii cedentului.
- 48 În această privință, trebuie să se constate că, întrucât articolul 5 alineatul (1) din Directiva 2001/23 distinge între „cedent” și o „întreprindere”, o „unitate” sau o „parte de întreprindere sau de unitate” care aparține cedentului menționat, trebuie să se distingă activitatea economică globală a cedentului de activitățile individuale ale diferitor entități care figurează printre bunurile sale care trebuie lichidate.
- 49 Din modul de redactare a articolului 5 alineatul (1) din Directiva 2001/23 reiese că domeniul de aplicare al acestei dispoziții și, în consecință, al derogării pe care o prevede nu este limitat la întreprinderile, unitățile sau părțile de întreprindere sau de unitate a căror activitate a încetat definitiv înainte de cesiune sau ulterior acesteia.
- 50 Astfel, articolul 5 alineatul (1) menționat, întrucât prevede că drepturile și obligațiile cedentului care decurg dintr-un contract de muncă sau dintr-un raport de muncă existent la data transferului nu sunt transferate cesionarului atunci când sunt îndeplinite condițiile stabilite de această dispoziție, implică faptul că o întreprindere sau o parte de întreprindere încă în activitate trebuie să poată fi cedată beneficiind în același timp de derogarea prevăzută de dispoziția menționată. În acest fel, Directiva 2001/23 previne riscul ca întreprinderea, unitatea sau partea de întreprindere sau de unitate în cauză să se deprecieze înainte ca cesionarul să preia, în cadrul unei proceduri de faliment deschise în vederea lichidării bunurilor cedentului, o parte dintre activele și/sau dintre activitățile cedentului estimate viabile. Această derogare urmărește astfel să înlăture riscul semnificativ al unei deteriorări, pe plan global, a valorii întreprinderii cesionate sau a condițiilor de viață și de muncă ale forței de muncă ce ar fi contrară obiectivelor tratatului (a se vedea în acest sens Hotărârea din 25 iulie 1991, d’Urso și alții, C-362/89, EU:C:1991:326, punctul 31, precum și jurisprudența citată).
- 51 Această interpretare a articolului 5 alineatul (1) din Directiva 2001/23 nu este infirmată de faptul că transferul unei întreprinderi, al unei unități sau al unei părți de întreprindere sau de unitate, realizat în cursul unei proceduri de faliment sau al unei proceduri asemănătoare de insolvență, instituită în vederea lichidării bunurilor cedentului, a fost pregătit înainte de deschiderea acestei proceduri, din moment ce dispoziția respectivă nu vizează perioada anterioară deschiderii procedurilor de faliment sau de insolvență în cauză. Această constatare este confirmată de alineatul (2) al acestui articol 5, din care reiese cu claritate că excepțiile pe care le prevede vizează cazurile în care articolele 3 și 4 din directiva respectivă se aplică unui transfer efectuat „în cursul” unei proceduri de insolvență inițiate față de un cedent.

- 52 Astfel, atunci când obiectivul principal al unei proceduri de „pre-pack” urmate de o procedură de faliment constă în obținerea, ca urmare a constatării insolvenței cedentului și a lichidării acestuia, a celei mai mari rambursări posibile pentru toți creditorii săi, procedurile respective, luate împreună, îndeplinesc, în principiu, a doua condiție stabilită la articolul 5 alineatul (1) din Directiva 2001/23.
- 53 În această privință, trebuie să se verifice, în fiecare situație, dacă procedura de „pre-pack” și procedura de faliment în discuție urmăresc lichidarea întreprinderii ca urmare a insolvenței dovedite a cedentului, iar nu o simplă reorganizare a acestuia. În plus, va trebui să se stabilească nu numai că procedurile respective au ca obiectiv principal satisfacerea în condiții optime a tuturor creditorilor, ci și că punerea în aplicare a lichidării prin intermediul unei cesiuni a întreprinderii în activitate („going concern”) sau a unei părți a acesteia, astfel cum a fost pregătită în procedura de „pre-pack” și realizată în urma procedurii de faliment, permite atingerea obiectivului principal menționat. Astfel, finalitatea recurgerii la o procedură de „pre-pack”, în vederea lichidării unei societăți, este aceea de a permite administratorului judiciar și judecătorului sindic desemnați de instanță după declararea falimentului acesteia să crească șansele de satisfacere a creditorilor.
- 54 Din dosarul de care dispune Curtea reiese însă că procedura de „pre-pack” în discuție este reglementată numai de norme jurisprudențiale și că aplicarea sa de către diferitele instanțe naționale nu este uniformă, astfel încât ar fi o sursă de insecuritate juridică, astfel cum a arătat domnul avocat general la punctul 83 din concluzii. Or, în asemenea împrejurări, procedura de „pre-pack” stabilită de jurisprudența instanței de trimitere nu poate fi considerată un temei pentru punerea în aplicare a excepției care figurează la articolul 5 alineatul (1) din Directiva 2001/23 și nu îndeplinește cerința securității juridice.
- 55 Prin urmare, în pofida considerațiilor care figurează la punctele 47-53 din prezenta hotărâre, este necesar să se răspundă la prima întrebare că articolul 5 alineatul (1) din Directiva 2001/23 trebuie să fie interpretat în sensul că condiția pe care o prevede, potrivit căreia articolele 3 și 4 din această directivă nu se aplică transferului unei întreprinderi în cazul în care cedentul face obiectul unei proceduri de faliment sau al unei proceduri asemănătoare de insolvență „instituite în vederea lichidării bunurilor cedentului”, este îndeplinită atunci când transferul în tot sau în parte al unei întreprinderi este pregătit, anterior deschiderii unei proceduri de faliment care vizează lichidarea bunurilor cedentului și în cursul căreia se realizează transferul menționat, în cadrul unei proceduri de „pre-pack” al cărei obiectiv principal este de a permite, în procedura de faliment, o lichidare a întreprinderii în activitate prin care sunt satisfăcuți în condiții optime toți creditorii și sunt menținute, pe cât posibil, locurile de muncă, cu condiția ca o asemenea procedură de „pre-pack” să fie reglementată de dispoziții legislative sau de norme administrative.

Cu privire la a doua întrebare

- 56 Prin intermediul celei de a doua întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 5 alineatul (1) din Directiva 2001/23 trebuie să fie interpretat în sensul că condiția pe care o prevede, potrivit căreia articolele 3 și 4 din această directivă nu se aplică transferului unei întreprinderi, al unei unități sau al unei părți de întreprindere sau de unitate în cazul în care procedura de faliment sau procedura asemănătoare de insolvență căreia îi este supus cedentul „se află sub controlul unei autorități publice competente”, este îndeplinită atunci când transferul în tot sau în parte al unei întreprinderi este pregătit, în cadrul unei proceduri de „pre-pack”

prealabile intrării în faliment, de către un „administrator judiciar preconizat” aflat sub controlul unui „judecător sindic preconizat”, iar acordul privind acest transfer este încheiat și executat ulterior declarării falimentului prin care se urmărește lichidarea bunurilor cedentului.

- 57 Pentru a se răspunde la această întrebare, trebuie amintit că, după cum a arătat Curtea în Hotărârea din 22 iunie 2017, *Federatie Nederlandse Vakvereniging și alții* (C-126/16, EU:C:2017:489, punctul 53), și așa cum a confirmat instanța de trimitere, procedura de „pre-pack” care precedă declararea falimentului prin care se urmărește lichidarea bunurilor cedentului este de origine jurisprudențială și nu are niciun temei în legislația sau în reglementarea neerlandeză.
- 58 În ceea ce privește, mai precis, procedura de „pre-pack” în discuție în cauza în care s-a pronunțat Hotărârea din 22 iunie 2017, *Federatie Nederlandse Vakvereniging și alții* (C-126/16, EU:C:2017:489), Curtea a statuat, la punctul 54 din hotărârea respectivă, pe baza dosarului cu care a fost sesizată, că această procedură nu era plasată sub controlul instanței competente, ci era gestionată de conducerea întreprinderii, care negocia și adopta deciziile pregătind vânzarea întreprinderii aflate în faliment. La punctul 55 din hotărârea menționată, ea a apreciat că „administratorul judiciar preconizat” și „judecătorul sindic preconizat” nu dispuneau în mod formal de nicio competență și nu erau supuși niciunui control exercitat de o autoritate publică. În plus, aceasta a considerat că, în măsura în care, imediat după deschiderea procedurii de faliment, judecătorul sindic acorda autorizația pentru transferul pregătit în cadrul procedurii de „pre-pack”, acesta din urmă trebuia să fi fost informat și să fi aprobat transferul înainte de deschiderea procedurii respective. Curtea a dedus de aici, la punctul 57 din aceeași hotărâre, că, ținând seama de aceste caracteristici, procedura de „pre-pack” în discuție în acea cauză putea goli în mare parte de conținutul său orice eventual control din partea unei autorități publice competente asupra procedurii falimentului și nu îndeplinea, așadar, condiția de control al unei astfel de autorități prevăzută la articolul 5 alineatul (1) din Directiva 2001/23.
- 59 În speță, este necesar să se constate că instanța de trimitere, care amintește că „administratorul judiciar preconizat” și „judecătorul sindic preconizat”, deși numiți de o instanță, nu dispun de nicio competență legală atunci când își exercită funcțiile în cadrul unei proceduri de „pre-pack”, prezintă, în decizia de trimitere, diverse elemente susceptibile să repună în discuție aprecierea efectuată de Curte la punctul 57 din Hotărârea din 22 iunie 2017, *Federatie Nederlandse Vakvereniging și alții* (C-126/16, EU:C:2017:489), astfel încât această apreciere nu ar putea fi aplicată în cadrul cauzei principale.
- 60 Trebuie arătat în special că, potrivit acestei instanțe, statutul și funcțiile „administratorului judiciar preconizat”, definite de instanța care îl numește sau de indicațiile „judecătorului sindic preconizat” desemnat în acest scop, nu ar fi diferite în mod substanțial de statutul și de funcțiile administratorului judiciar din procedura de faliment. „Administratorul judiciar preconizat” ar putea, la fel ca administratorul judiciar din cadrul unui faliment, să fie ținut răspunzător pentru culpă în exercitarea funcțiilor sale, iar răspunderea sa personală ar fi apreciată pe baza aceluiași criterii cu cele aplicabile administratorului judiciar din cadrul unui faliment. „Judecătorul sindic preconizat” – la fel ca judecătorul sindic în procedura de faliment – ar asigura, în cadrul procedurii de „pre-pack” prealabile intrării în faliment, controlul „administratorului judiciar preconizat”, pentru ca acesta din urmă să nu își depășească competențele și să acționeze în interesul tuturor creditorilor. Instanța care a numit „administratorul judiciar preconizat” și „judecătorul sindic preconizat” ar controla, în cazul unei proceduri ulterioare de insolvență, dacă

aceste persoane au urmat toate indicațiile care le-au fost date și, în caz contrar, ar numi alte persoane în calitate de administratori judiciari și de judecător sindic la momentul declarării falimentului.

- 61 Instanța menționată precizează că, în cauza principală, deși acordul pe baza căruia a fost transferată întreprinderea a fost pregătit în cursul procedurii de „pre-pack”, acest acord nu era încă încheiat la momentul la care a fost declarat falimentul vechiului Heiploeg. Or, încă de la data deschiderii procedurii de faliment, administratorii judiciari și judecătorul sindic care erau însărcinați să urmeze procedura de faliment și au fost numiți de instanță în acest scop dispuneau de competențe legale în acest sens și erau supuși acelorași cerințe de obiectivitate și de independență precum cele aplicabile unui administrator judiciar și unui judecător sindic desemnați într-un faliment care nu este precedat de o procedură de „pre-pack”. Prin urmare, aceștia erau obligați să aprecieze dacă transferul unităților viabile ale întreprinderii vechiului Heiploeg, pregătit înainte de intrarea în faliment, era realizat în interesul tuturor creditorilor. În consecință, punerea în aplicare a unei proceduri de „pre-pack” precum cea în discuție în cauza principală nu ar avea nicio incidență asupra controlului care va fi realizat ulterior, cu ocazia unei proceduri de faliment, de o autoritate publică competentă, și anume de administratorul judiciar și de judecătorul sindic din cadrul falimentului, astfel cum acest control este prevăzut de Fw.
- 62 În această privință, este necesar să se constate că, din moment ce „administratorul judiciar preconizat” și „judecătorul sindic preconizat” sunt numiți de instanța competentă pentru procedura de „pre-pack”, iar instanța respectivă nu numai că le definește funcțiile, ci efectuează, cu ocazia deschiderii ulterioare a procedurii de faliment, un control al exercitării acestora, decidând să numească sau nu aceleași persoane în calitate de administrator judiciar și de judecător sindic, există deja, ca urmare a acestui fapt, un control al „administratorului judiciar preconizat” și al „judecătorului sindic preconizat” de către o autoritate publică competentă.
- 63 Această apreciere este confirmată, pe de o parte, de faptul că transferul pregătit în cursul procedurii de „pre-pack” nu este realizat decât după deschiderea procedurii de faliment, administratorul judiciar și judecătorul sindic putând refuza să efectueze această cesiune dacă apreciază că este contrară intereselor creditorilor cedentului ale cărui bunuri trebuie să fie lichidate. Pe de altă parte, după cum reiese din dosarul de care dispune Curtea, „administratorul judiciar preconizat” nu numai că trebuie să prezinte în raportul de faliment gestionarea de către el a fazei pregătitoare, ci poate fi de asemenea tras la răspundere în aceleași condiții ca administratorul judiciar din cadrul falimentului. Mai mult, este cert că intervenția „administratorului judiciar preconizat” în cadrul procedurii de „pre-pack” se efectuează sub controlul „judecătorului sindic preconizat” și, prin urmare, al instanței competente, aceasta din urmă putând, dacă apreciază că „administratorul judiciar preconizat” nu s-a conformat misiunii care i-a fost încredințată de instanță, să înlocuiască acest administrator judiciar cu o altă persoană sau să se opună închiderii procedurii de „pre-pack”.
- 64 Trebuie precizat de asemenea că, pentru a îndeplini funcțiile care le sunt încredințate în cadrul procedurii de „pre-pack”, precum și în cadrul procedurii de faliment, „administratorul judiciar preconizat” și „judecătorul sindic preconizat” sunt obligați, încă din faza pregătitoare a falimentului reprezentată de procedura de „pre-pack”, să se consulte, să efectueze o evaluare a diferitor ipoteze de cesiune și să examineze acordul de transfer pe care vor fi eventual obligați să îl valideze și să îl execute cu ocazia deschiderii procedurii de faliment. În consecință, timpul scurs între deschiderea procedurii de faliment și semnarea acordului pregătit în cadrul procedurii de „pre-pack” nu poate fi reținut ca atare drept criteriu pentru a se evalua dacă autoritatea publică competentă a putut sau nu să exercite controlul prevăzut în această privință.

- 65 Prin urmare, trebuie să se considere că faptul că transferul în tot sau în parte al unei întreprinderi este pregătit, în cadrul unei proceduri de „pre-pack” prealabile intrării în faliment, de către un „administrator judiciar preconizat”, aflat sub controlul unui „judecător sindic preconizat”, nu se opune îndeplinirii celei de a treia condiții de la articolul 5 alineatul (1) din Directiva 2001/23.
- 66 Având în vedere considerațiile care precedă, este necesar să se răspundă la a doua întrebare că articolul 5 alineatul (1) din Directiva 2001/23 trebuie să fie interpretat în sensul că condiția pe care o prevede, potrivit căreia articolele 3 și 4 din această directivă nu se aplică transferului unei întreprinderi, al unei unități sau al unei părți de întreprindere sau de unitate în cazul în care procedura de faliment sau procedura asemănătoare de insolvabilitate căreia îi este supus cedentul „se află sub controlul unei autorități publice competente”, este îndeplinită atunci când transferul în tot sau în parte al unei întreprinderi este pregătit, în cadrul unei proceduri de „pre-pack” prealabile intrării în faliment, de către un „administrator judiciar preconizat” aflat sub controlul unui „judecător sindic preconizat”, iar acordul privind acest transfer este încheiat și executat ulterior declarării falimentului prin care se urmărește lichidarea bunurilor cedentului, cu condiția ca o asemenea procedură de „pre-pack” să fie reglementată de dispoziții legislative sau de norme administrative.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 67 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a treia) declară:

- 1) **Articolul 5 alineatul (1) din Directiva 2001/23/CE a Consiliului din 12 martie 2001 privind apropierea legislației statelor membre referitoare la menținerea drepturilor lucrătorilor în cazul transferului de întreprinderi, unități sau părți de întreprinderi sau unități trebuie să fie interpretat în sensul că condiția pe care o prevede, potrivit căreia articolele 3 și 4 din această directivă nu se aplică transferului unei întreprinderi în cazul în care cedentul face obiectul unei proceduri de faliment sau al unei proceduri asemănătoare de insolvabilitate „institute în vederea lichidării bunurilor cedentului”, este îndeplinită atunci când transferul în tot sau în parte al unei întreprinderi este pregătit, anterior deschiderii unei proceduri de faliment care vizează lichidarea bunurilor cedentului și în cursul căreia se realizează transferul menționat, în cadrul unei proceduri de „pre-pack” al cărei obiectiv principal este de a permite, în procedura de faliment, o lichidare a întreprinderii în activitate prin care sunt satisfăcuți în condiții optime toți creditorii și sunt menținute, pe cât posibil, locurile de muncă, cu condiția ca o asemenea procedură de „pre-pack” să fie reglementată de dispoziții legislative sau de norme administrative.**
- 2) **Articolul 5 alineatul (1) din Directiva 2001/23 trebuie să fie interpretat în sensul că condiția pe care o prevede, potrivit căreia articolele 3 și 4 din această directivă nu se aplică transferului unei întreprinderi, al unei unități sau al unei părți de întreprindere sau de unitate în cazul în care procedura de faliment sau procedura asemănătoare de insolvabilitate căreia îi este supus cedentul „se află sub controlul unei autorități publice competente”, este îndeplinită atunci când transferul în tot sau în parte al unei**

întreprinderi este pregătit, în cadrul unei proceduri de „pre-pack” prealabile intrării în faliment, de către un „administrator judiciar preconizat” aflat sub controlul unui „judecător sindic preconizat”, iar acordul privind acest transfer este încheiat și executat ulterior declarării falimentului prin care se urmărește lichidarea bunurilor cedentului, cu condiția ca o asemenea procedură de „pre-pack” să fie reglementată de dispoziții legislative sau de norme administrative.

Semnături